

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon väzby, [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED] Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 41748/2015-61/D/233 a jeho listom z 24. novembra 2015, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo 69/2015 z 22. septembra 2015 a uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 0 Tp 101/2015 z 11. septembra 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv citovaných v záhlaví tam uvedenými rozhodnutiami orgánov verejnej moci.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“), ktorým bola sťažovateľovi predĺžená väzba do 9. januára 2016, bolo sťažovateľovi doručené 11. septembra 2015. Uznesenie Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) o zamietnutí sťažnosti bolo sťažovateľovi doručené 22. septembra 2015 a list Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), ktorým bol podnet sťažovateľa na podanie dovolania odložený, bol sťažovateľovi doručený 30. októbra 2015.

Podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

3. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ v prvom rade namieta postup ministerstva v konaní vedenom pod sp. zn. 41748/2015-61/D/233 a jeho upovedomenie z 24. novembra 2015, ktorým mu bol oznámený konečný záver o tom, že jeho podnet na podanie dovolania sa odkladá.

5. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

6. Z tohto dôvodu ministerstvo nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľným (napr. III. ÚS 214/2010).

V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

7. V nadväznosti na druhú časť sťažnosti sťažovateľa, a to napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesenia z 11. septembra 2015 a naň nadväzujúce uznesenie krajského súdu z 22. septembra 2015 ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde v tejto časti

zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

8. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016